at volde Ulykker. Selvfølgelig hørte der ogsaa den Gang en egen Form af Kjole til som Overdragt. Man havde — ungdommelig — tænkt, at Kvinderne skulde kunne retledes til at foragte de vekslende Moder, naar blot Sundhedens og Skønhedens Krav blev holdt i Ære.

Dette viste sig snart at være en Skuffelse. Dels blev hurtig den saakaldte „svenske Reformkjole" til en Uniform, men i samme Øjeblik, da den havde faaet dette Præg, forsvandt den saa godt som. Kvinderne kunne nok lide Uniformen paa en Mand, men ikke paa sig selv. En Kvinde vil helst præge sin Dragt efter sin egen indre Person. Mændene *have* sejret i denne Kamp. Sammen med de øvrige store Reformer, som den franske Revolution førte med sig, kom ogsaa den enkle, simple Uniformering hos Mændene. Den er ganske vist kedelig at se paa — med al dens Ensformighed — men den er praktisk og sund, og vi have vænnet os til den.

Anderledes med Kvinderne. Ubevidst maaske, fortryde Mændene undertiden, at al Stilen i deres Dragt er forsvunden. Der var Stil og Festivitas over Riddertidens Optog og Fester med alle de straalende Dragter — baade Mænds og Kvinders. Og der var Gemyt og Humør over Bøndernes Dragter, naar de samledes til Høstgilde i Loen. For Mændenes vedkommende er dette forlængst forbi, men mon det ikke er et vist Savn deraf, der gør, at netop Mændene nødig vil se ogsaa Kvinderne kaste Kniplingerne og Brokaden og hvad det altsammen hedder. Og Kvinderne ere gennemgaaende enige med Mændene heri. Vi ville ikke — som Mændene — ligne hinanden allesammen. Vi ville klæde os forskelligt efter hver enkelts Smag og Gemyt. Og derfor faldt „Reformkjolen" den Gang bort; men selve Reformen: *Undertøjet, baaret af Skuldrene, Midjen fritaget for sit ødelæggende Sammenklemmelses-Apparat,* den beholdt vi, og den har vi baaret nu i en Aarrække, uden at nogen paa vort ydre har set andet, end at vi saa sunde og fornøjede ud — og at vi i forbavsende Grad bevarede vort ungdommelige Udseende — højt op i Aarene.

Saa kom den norske Frøken, Kristine Dahl, herned sidste Vinter for at slaa til Lyd for ganske den samme Dragt, som saa mange af os havde baaret længe. Sagen havde det Held, at Frøken Dahl *saa godt ud,* baade naar hun paa Tribunen stod som en levende Illustration til det, hun forkyndte, og naar Bladenes Reportere søgte hende i hendes Bolig. Hun vakte lidt af en Begejstring for Sagen. Hun satte sig i Forbindelse med vort største Udstyrsfirma; i dettes Kjoleafdeling oprettedes en særlig Afdeling for Reformdragten, og denne